

Од Павла, апостола Исуса Христа по вољи Божијој; и брата Тимотија цркви Божијој у Коринту, са свима светима који су у свој Ахаји:

2. Благодат вам и мир од Бога оца нашега, и Господа Исуса Христа.

3. Благословен Бог и отац Господа нашега Исуса Христа, отац милости и Бог сваке утјехе,

4. Који нас утјешава у свакој невољи нашој, да бисмо могли утјешити оне који су у свакој невољи утјехом којом нас саме Бог утјешава.

5. Јер како се страдања Христова умножавају на нама тако се и утјеха наша умножава кроз Христа.

6. Ако ли смо пак у невољи, за вашу је утјеху и спасеније, које постаје у трпљењу тијех истинских страдања која и ми подносимо.

7. И надање наше тврдо је за вас. Ако ли се утјешавамо, за вашу је утјеху и спасеније, знајући да као што сте заједничари у нашем страдању тако и у утјеси.

8. Јер вам не ћемо, браћо, загајати невоље наше која нам се догоди у Азији кад нам је би-

ло претешко и преко силе тако да се нијесмо надали ни живљети;

9. Него сами у себи осудисмо да нам ваља помријети да се *век* не уздасмо у себе него у Бога који подиже мртве,

10. Који нас је од толике смрти избавио, и избавља; и у њега се уздамо да ће нас и још избавити,

11. С помоћу и ваше молитве за нас; да многи људи многу хвалу дају Богу за даре који су нама дати вас ради.

12. Јер је наша слава ово: свједочанство савјести наше да смо у простоти и чистоти Божијој а не у мудрости тјелесној него по благодати Божијој живљели на свијету, а особито међу вама.

13. Јер вам друго не пишемо него што читате и разумијевате. А надам се да ћете и до краја разумјети.

14. Као што неки и разумјесте да смо вам слава као и ви нама за дан Господа нашега Исуса Христа.

15. И у овом поуздању шћадних да вам дођем прије, да другу благодат имате;

16. И кроз вас да дођем у Македонију, и опет из Македоније да дођем к вама, и ви да ме пратите у Јудеју.

17. Али кад сам ово хтио, еда ли сам дакле што непостојано чинио? Или што се накањујем, да се по тијелу накањујем, да буде у мене да да, а не не?

18. Али је Бог вјеран, те ријеч наша к вама не би да и не.

19. Јер син Божиј Исус Христос, којег ми вама проповиједасмо, ја и Силван и Тимотије, не би да и не, него у њему би да.

20. Јер колико је обећања Божијех, у њему су да, и у њему амин, Богу на славу кроз нас.

21. А Бог је који нас утврди с вама у Христу, и помаза нас,

22. Који нас и запечати, и даде залог Духа у срца наша.

23. А ја за свједока Бога призивам на своју душу да штдећи вас не дођох више у Коринт.

24. Не као да ми владамо вјером вашом, него смо помагачи ваше радости; јер у вјери стојите.

Г Л А В А II.

Ово пак судих у себи да опет не дођем к вама у жалости.

2. Јер ако ја чиним жалост вама, ко је који ће мене веселити осим онога који прима жалост од мене?

3. **И** писах вам ово исто, да кад дођем не примим жалост на жалост, а за које би ваљало да се веселим надајући се на све вас да је моја радост свију вас.

4. Јер од бриге многе и туге срца написах вам с многијем сузама, не да бисте се ожалостили него да бисте познали љубав коју имам изобилно к вама.

5. Ако ли је ко мене ражало, не ражали мене, до неколико, да не отежам свима вама.

6. Јер је довољно таковоме кар овај од многијех.

7. За то ви насупрот већма да опраштате и тјешите, да такови како не падне у превелику жалост.

8. За то вас молим, утврдите к њему љубав.

9. Јер вам за то и писах, да познам поштење ваше јесте ли у свачему послушни.

10. А коме ви што опростите *окоме оврашани*

и ја; јер ја ако што *коме* опростих, опростих му вас ради мјесто Исуса Христа,

11. Да нас не превари сотона; јер знамо шта он мисли.

12. А кад дођох у Троаду да проповиједам јеванђелије Христово, и отворише ми се врата у Господу.

13. Не имадох мира у духу својему, не нашавши Тита, брата својега; него опростивши се с њима изиђох у Македонију.

14. Али хвала Богу који свагда нама даје побједу у Христу Исусу, и кроз нас јавља мирис по знања својега на сваком мјесту.

15. Јер смо ми Христов мирис Богу и међу онима који се спасавају и који гину:

16. Једнима дакле мирис смртни за смрт, а другима мирис животни за живот. **И** за ово ко је вриједан?

17. Јер ми нијесмо као многи који нечисто проповиједају ријеч Божију, него из чистоте, и као из Бога, пред Богом, у Христу говоримо.

Г Л А В А III.

Почињемо ли се опет сами хвалити вама? Или требамо као неки препоручнијех посланица на вас или од вас?

2. Јер сте ви наша посланица написана у срцима нашим, коју познају и читају сви људи;

3. Који сте се показали да сте посланица Христа, коју смо ми служећи написали не мастилом него Духом Бога живог, не на каменијем даскама него на месанијем даскама срца.

4. А таково поуздање имамо кроз Христа у Бога,

5. Не да смо врсни од себе помислити што, као од себе, него је наша врсноћа од Бога;

6. Који и учини нас врсне да будемо слуге но-

вом завјету, не по слову него по Духу; јер слово убија, а Дух оживљује.

7. Ако ли служба смрти која је у камењу изречена зана словима, би у слави да синови Израилјеви не могуће погледати на лице Мојсијево од славе лица његова која престаје:

8. А камо ли не ће много већма служба Духа бити у слави?

9. Јер кад је служба осуђења слава, много већма изобилује служба правде у слави.

10. Јер и није славно што се прослави с ове стране према превеликој слави.

11. Јер кад је славно оно што престаје, много ће већма бити у слави оно што остаје.

12. Имајући дакле такови над с великом слободом радимо;

13. И не као што Мојсије меташе покривало на лице своје, да не би могли синови Израилјеви гледати свршетка ономе што престаје.

14. Но заслијепише помисли њихове; јер до сада мога овог дана стоји оно покривало неоткривено у читању старог завјета, јер у Христу престаје.

15. Него до данас кад се чита Мојсије, покривало на срцу њиховом стоји.

16. А кад се обрате ка Господу, узеће се покривало.

17. А Господ је Дух: а гдје је Дух ондје је слобода.

18. Ми пак сви који откривенијем лицем гледамо славу Господњу, преображавамо се у то исто обличје из славе у славу, као од Господњег Духа.

Г Л А В А IV.

За то имајући ову службу као што бисмо помиловани, не dosaђује нам се;

2. Него се одрекосмо тајнога срама да не живимо у лукавству, нити да изврћемо ријеч Божију, него јављањем истине да се покажемо свакој савјести човјечијој пред Богом.

3. Ако ли је пак покривено јеванђелије наше, у онима је покривено који гину,

4. У којима Бог свијета овога ослијепи разумевљива, да им не засвијетли видјело јеванђелија славе Христове, који је обличје Бога, који се не види.

5. Јер себе не проповиједамо, него Христа Исуса Господа, а себе саме ваше слуге Исуса Господа ради.

6. Јер Бог који рече да из таме засвијетли видјело, засвијетли у срцима нашим на свјетлост познања славе Божије у лицу Исуса Христа.

7. Али ово благо имамо у земљанијем судовима, да премноштво силе буде од Бога а не од нас.

8. У свему имамо невоље, али нам се не dosaђује; забуњени смо, али не губимо нада;

9. Прогонене нас, али нијесмо остављени; обаљују нас, али не гинемо,

10. И једнако носимо на тијелу смрт Господа Исуса, да се и живот Исусов на тијелу нашем покаже.

11. Јер ми живи једнако се предајемо на смрт за Исуса, да се и живот Исусов јави на смртном тијелу нашем.

12. За то дакле смрт влада у нама, а живот у вама.

13. Имајући пак онај исти дух вјере као што је написано: Вјеровах, за то говорих; ми вјерујемо, за то и говоримо,

14. Знајући да ће онај који подиже Исуса, и нас подигнути с Исусом, и поставити с вама.

15. Јер је све вас ради, да благодат умножена изобилује многијем хвалама на славу Божију.

16. За то нам се не досађује; но ако се наш спољашњи човјек и распада, али се унутрашњи обнавља сваки дан.

17. Јер наша лака садашња брига доноси нам вјечну и од свега претежнију славу,

18. Нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за вријеме, а оно што се не виде, вјечно.

Г Л А В А V.

Јер знамо да кад се земаљска наша кућа тијела раскопа, имамо зграду од Бога, кућу нерукотворену, вјечну на небесима.

2. Јер за тијем уздишемо, желећи обући се у свој небески стан.

3. *И* да се обучени, не голи нађемо!

4. Јер будући у овоме тијелу, уздишемо отежали; јер не ћемо да се свучемо, него да се преобучемо, да живот прождере смртно.

5. А онај који нас за ово исто створи, Бог је, који нам и даде залог Духа.

6. Добре смо дакле воље једнако, јер знамо да путујемо у тијелу, далеко воље од Господа.

7. Јер по вјери живимо а не по гледању.

8. Али се не бојимо, и много волимо отићи од тијела, и ићи ка Господу.

9. За то се и старамо, или улазили или одмазили, да будемо њему угодни.

10. Јер нам се свима ваља јавити на суду Христову, да примимо сваки што је који у тијелу чинио, или добро или зло:

11. Знајући дакле страх Господњи људе свјету-

јемо; а Богу смо познати, а надамо се да смо и у вашијем савјестима познати.

12. Јер се не хвалимо опет пред вама, него вама дајемо узрок да се хвалите нама, да имате *ишо одговорити* онима који се хвале онијем што је споља а не што је у срцу.

13. Јер ако се одвише хвалимо, Богу се *хвалимо*; ако ли смо смјерни, вама *смо*.

14. Јер љубав Божија нагони нас, кад мислимо ово: ако један за све умрије, то дакле сви умријеше.

15. Христос за све умрије, да они који живе не живе више себи, него ономе који за њих умрије и васкрсе.

16. За то и ми од сад никога не познајемо по тијелу; и ако Христа познасмо по тијелу, али га сад више не познајемо.

17. За то ако је ко у Христу, нова је твар: старо прође, гле, све ново постаде.

18. Али је све од Бога, који помири нас са собом кроз Исуса Христа, и даде нам службу помирења.

19. Јер Бог бјеше у Христу, и свијет помири са собом, не примивши им гријеха њиховијех, и метнувши у нас ријеч помирења.

20. Тако смо ми послани мјесто Христа, као да Бог говори кроз нас; молимо вас у име Христово, помирите се с Богом.

21. Јер онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему.

Г Л А В А VI.

Молимо вас пак као помагачи да не примите узалуд благодат Божију.

2. Јер он говори: У вријеме најбоље послушах

те, и у дан спасенија помогох ти. Ево сад је вријеме најбоље, ево сад је дан спасенија!

3. Никакво ни у чему не дајте спотицање, да се служба не куди;
4. Него у свему покажите се као слуге Божије, у трпљењу многом, у невољама, у биједама, у тјеснотама,
5. У ранама, у тамницама, у бунама, у трудотинама, у неспавању, у посту,
6. У чистоти, у разуму, у подношењу, у доброти, у Духу светом, у љубави истинитој,
7. У ријечи истине, у сили Божијој, с оружјем правде и на десно и на лијево,
8. Славом и срамогом, кућењем и похвалом, као варалице и истинити,
9. Као незнани и познати, као они који умиру и ево смо живи, као наказени а не уморени,
10. Као жалосни а који се једнако веселе, као сиромашни, а који многе обогаћавају, као они који ништа немају а све имају.
11. Уста наша отворише се к вама, Коринћани, и срце наше распространи се.
12. Вама није тијесно мјесто у нама, али вам је тијесно у срцима вашијем.
13. А да ми вратите (као дјечи говорим), распространите се и ви.
14. Не вуците у туђему јарму невјерника; јер шта има правда с безакоњем? или какву заједницу има виђјело с тамом?
15. Како ли се слаже Христос с Велијаром? или какав дијел има вјерни с невјерником?
16. Или како се удара црква Божија с идолима? Јер сте ви цркве Бога живога, као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живљећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.

17. За то изиђите између њих и одвојте се, говори Господ, и не дохватајте се до нечистоте, и ја ћу вас примити,

18. И бићу вам отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ сведржитељ.

Г Л А В А VII.

Имајући дакле овака обећања, о љубазни! да очистимо себе од сваке поганштине тијела и духа, и да творимо светињу у страху Божијему,

2. Примите нас, никоме не учинисмо на жао, никога не покварисмо, никога не занесосмо.
3. Не говорим на осуђење, јер пријерекох да сте у срцима нашијем, да бих с вама и умрљо и живљео.
4. Врло слободно говорим к вама, много се хвалим вама, напунио сам се утјехе, избобилан сам радошћу поред свију брига нашијех.
5. Јер кад дођосмо у Македонију, никака мира немаше тијело наше, него у свему бијаше у невољи: споља борбе, изнутра страх.
6. Али Бог, који тјепи понижене, утјеша нас доласком Титовијем,
7. А не само доласком његовијем, него и утјехом којом се он утјеша за вас казујући вашу жељу, ваше плакање, ваше старање за мене, тако да се још већма обрадовах.
8. Јер ако сам вас и ражало посланицом, не кажем се, ако се и бијах раскајао; јер видим да она посланица, ако и за мало, ражали вас.
9. Али се сад радујем, не што бисте жалосни, него што се ожалостисте на покајање: јер се ожалостисте по Богу, да од нас ни у чему не штетујете.
10. Јер жалост која је по Богу доноси за спасење није покајање, за које се нигда не каје; а жалост овога свијета смрт доноси.

11. Јер, гле, ово само што се по Богу ожалости-сте, колико учини старање међу вама? каково прав-дање, како неповољност, какав страх, како жељу, како ревност, како освету? У свему показасте се да сте чисти у дјелу.

12. Јер ако вам и писах, не онога ради који је скривно, нити онога ради коме је криво учињено, него да се покаже међу вама старање наше за вас пред Богом.

13. За то се утјешисмо утјехом вашом; а још се већма обрадовасмо радости Титовој, јер ви сви умирите дух његов.

14. Јер што сам му се за вас похвалио, нијесам се посрамио; него како је све истина што говорисмо вама, тако и похвала наша к Титу истини-та би.

15. И срце је његово пуно љубави к вама кад се опомиње послушања свију вас, како сте га са стра-хом и дрктањем примили.

16. Радујем се дакле што се у свему смијем о-слонити на вас.

Г Л А В А VIII.

Дајемо вам пак на знање, браћо, благодат Божи-ју која је дана у црквама Македонским,

2. Да у многоме кушању невоља сувишак радо-сти њихове и пуко сиромаштво њихово изобило-ва у богатству простоте њихове.

3. Јер по могућству њихову (ја сам свједок) и пре-ко могућства добровољни бијаху,

4. И с многијем мољењем молише нас да прими-мо благодат и заједницу службе к светима.

5. И не као што се надасмо, него најприје се-бе предаше Господу и нама, по вољи Божијој,

6. Да ми умолисмо Тита да као што је почео онако и сврши и међу вама благодат ову.

7. А ви како сте у свему изобилни, у вјери, и у ријечи, и у разуму, и у сваком старању, и у љуба-ви својој к нама, да и у овој благодати изобилујете.

8. Не говорим по заповијести, него кад се дру-ги старају, и вашу љубав кушам јели истинита.

9. Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромашни, да се ви његовијем сиромаштвом обогатите.

10. И свјет дајем у том; јер је ово на корист вама, који не само чинити него и хтјети почесте још од мањске године.

11. А сад довршите то и чинити, да као што би добра воља хтјети тако да буде и учинити, одто-га што имате.

12. Јер ако има ко добру вољу, мио је по оно-ме што има, а не по ономе што нема.

13. Јер се не *желм* да другима буде радост а вама жалост, него једнако.

14. Да у садашње вријеме ваш сувишак буде за њихов недостатак, да и њихов сувишак буде за ваш недостатак; да буде једнакост,

15. Као што је писано: Ко је много скупно, ни-је му претекло; и ко је мало скупно, није му не-достамо.

16. А хвала Богу, који је дао таково старање за вас у срце Титово,

17. Јер прими мољење; а будући да се тако врло стара, својевољно отиде к вама.

18. Посласмо пак с њим и брата, којег је по-хвама у јеванђелију по свијем црквама.

19. А не само *шо*, него је и изабран од црква да иде с нама у ову благодат у којој ми служи-

20. Чувајући се тога да нас ко не покуди за ово обиље у коме ми служимо,

21. И промишљајући за добро не само пред Богом него и пред људима.

22. А посласмо с њима и брата својега, којег много пута познасмо у многијем стварима да је усталац, а сад много већи због великога надања на вас.

23. А за Тита, он је мој друг и помагач међу вама; а за браћу нашу, они су посланици црквени и слава Христова.

24. Покажите дакле на њима свједочанство своје љубави и наше хвале вама и пред црквама.

Г Л А В А IX.

Јер за такву порезу која се купи светима није ми тријебе писати вам;

2. Јер познајем вашу добру вољу, за коју се о вама хвалим Маћедонцима да се Ахаја приготви од лањске године, и ваша ревност раздражи многе.

3. А браћу послах да се хвала наша вама не испразни у овој ствари, него да будете приговорљени, као што сам говорио;

4. Да се, ако дођу са мном Маћедонци и нађу вас не приговорљене, не осрамотимо ми (да не речем ви) у тој хвали.

5. Тако нађох да је потребно умолити браћу да напријед иду к вама, и да приправе овај напријед обречени ваш благослов да буде готов тако како ти благослов, а не као лакомство.

6. Ово пак велим: који с тврђом сије, с тврђом ће и пожњети; а који благослов сије, благослов ће и пожњети.

7. Сваки по вољи својега срца, а не са жалошћу

или од невоље; јер Бог љуби онога који Драговољно даје.

8. А Бог је кадар учинити да је међу вама изобилна свака благодат, да у свему свагда свако Довољство имајући изобилујете за свако добро дјело;

9. Као што је писано: Просу, даде сиромасима; правда његова остаје ва вијек.

10. А који даје сјеме сијачу, даће и хљеб за јело; и умножиће сјеме ваше, и даће да узрасту жита правде ваше;

11. Да се у свему обогатите за сваку простоту која кроз нас чини хвалу Богу.

12. Јер служба ове порезе не испуњује само недостатак светијех, него чини те се и многе хвале дају Богу,

13. Огледом порезе ове хвалећи Бога за ваше покорно признање јеванђеља Христова, и за простоту подјеле књима и к свима,

14. И да се моле Богу за вас, и да чезну за вама за премногу благодат Божију на вама.

15. А хвала Богу на његову неисказаноме дару.

Г Л А В А X.

А сам ја Павле молим вас кротости ради и титине Христове, који сам пред вама понижен према вама, а кад нијесам код вас, слободан сам према вама.

2. Молим пак да ми не буде тријебе, кад будем код вас, онако слободан бити као што мислим да смијем против некијех који мисле за нас да по тијелу живимо;

3. Јер ако и живимо у тијелу, не боримо се по тијелу.

4. Јер оружје нашега војевања није тјелесно, не-

го силно од Бога на раскопавање градова, да кваримо помисли

5. **И** сваку висину која се подиже на познање Божије, и робимо сваки разум за покорност Христу.

6. **И** у приправности имамо освету за сваку непокорност, кад се изврши ваша покорност.

7. Гледате ли на оно што вам је пред очима? Ако се ко узда да је Христов нека мисли опет у себи да како је он Христов тако смо и ми Христи.

8. Јер ако се што и више похвалим влашћу нашој коју нам даде Господ на поправљање, а не на кварење ваше, не ћу се постидјети.

9. Али да се не покажем као да вас плашим посланицама;

10. Јер су посланице, вели, тешке и јаке, а кад је тијелом пред нама, слаб је, и ријеч његова не ваља ништа.

11. Ово нека помисли такови да каки смо у ријечи по посланицама кад нијесмо код вас, таки смо и у дјелу кад смо ту.

12. Јер не смијемо себе мијешати или се поредити с другима који хвале сами себе; али кад сами по себи себе мјере и пореде сами себе са собом, не разумијевају.

13. А ми се не ћемо хвалити преко мјере, него по мјери правила којег нам Бог мјеру раздијели да допремо и до вас.

14. Јер се ми далеко не простиремо, као да не досежемо до вас; јер допријесмо и до вас с јеванђељем Христовијем,

15. Не хвалећи се преко мјере у туђијем пословима, имајући пак над кад узрасте вјера ваша да ћемо се у вама величати по правилу својему изобилно,

16. Да и у даљнијем странама од вас проповједимо јеванђеље, и да се не похвалимо онијем што је по туђему правилу уређено.

17. А који се хвали, Господом нека се хвали.

18. Јер онај није ваљам који се сам хвали, него којег Господ хвали.

Г Л А В А Х I.

О да би сте мало потрпјели моје безумље! но и потрпите ме.

2. Јер ревнујем за вас Божијом ревности, јер вас обрекох мужу једноме, да дјевојку чисту изведем пред Христа.

3. Али се бојим да како као што змија Јеву превари лукавством својијем тако и разуми ваши да се не одврате од простоте која је у Христу.

4. Јер ако онај који долази другога Исуса проповиједа којег ми не проповиједасмо, или другога Духа примите којег не примисте, или друго јеванђеље које не примисте, добро бисте потрпјели.

5. Јер мислим да ни у чему нијесам мањи од великијех апостола.

6. Јер ако сам и простак у ријечи, али у разуму нијесам. Но у свему смо познати међу вама.

7. Или гријех учиних понижујући себе да се ви повисите? Јер вам за бадава Божије јеванђеље проповједих.

8. Од другијех црква отех узевши плату за служење вама; и дошавши к вама, и бивши у сиротињи, не досадих никоме.

9. Јер моју сиротињу потпунише браћа која дођоше из Маћедоније, и у свему без досаде вама себе држах и држаћу.

10. Као што је истина Христова у мени тако се хвала ова не ће узети од мене у Ахајскијем крајевима.

11. За што? Што вас не љубим? Бог зна. А што чиним и чинићу,
12. Да одсијечем узрок онима који траже узрок, да би у ономе чим се хвале направи се као и ми.
13. Јер такви лажни апостоли и преварљиви посленици претварају се у апостоле Христове.
14. *И* није чудо, јер се сам солотона претвара у анђела свијетла.
15. Није дакле ништа велико ако се и слуге његове претварају као слуге правде, којима ће свршети так бити по дјелима њиховијем.
16. Опет велим да нико не помисли да сам ја безуман; ако ли не, а оно барем као безумна примите ме, да се и ја што похвалим.
17. А што говорим не говорим по Господу, него као у безумљу, у овој струци хвале.
18. Будући да се многи хвале по тијелу, и ја ћу да се хвалим.
19. Јер љубазно примате безумне кад сте сами мудри.
20. Јер примате ако вас ко нагјера да будете слуге, ако вас ко једе, ако ко узме, ако вас ко по образу бије, ако се ко велича.
21. На срамоту говорим, јер као да ми ослабисмо. На што је ко слободан (по безумљу говорим), и ја сам слободан.
22. Јесу ли Јевреји? и ја сам; јесу ли Израиљци? и ја сам; јесу ли сјеме Аврамово? и ја сам;
23. Јесу ли слуге Христове? (не говорим по мудрости) ја сам још више. Више сам се трудио, више сам боја поднио, више пута сам био у тамници, много пута сам долазио до страха смртнога;
24. Од Чивута примио сам пет пута четрдесет мање један ударац;
25. Трипут сам био шибан, једном су камење ба-

цами на ме, три пута се лађа са мношвом разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини *морској*.

26. Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом;

27. У труду и послу, у многом неспавању, у гладовању и жеђи, у многом пошћењу, у зими и голотињи;

28. Осим што је споља, наваљивање *људи* сваки дан, и брига за све цркве.

29. Ко ослаби и ја да не ослабим? Ко се саблазни и ја да се не распалим?

30. Ако *ми* се ваља хвалити, својом ћу се слабошћу хвалити.

31. Бог и отац Господа нашега Исуса Христа, који је благословен ва вијек, зна да не лажем.

32. У Дамаску незнабожачки кнез цара Арете чуваше град Дамаск и шћаше да ме ухвати: и кроз прозор спустише ме у котарици преко зида, и избјегох из његовијех руку.

Г Л А В А XII.

Али ми се не помаже хвалити, јер ћу доћи на виђења и открићења Господња.

2. Знам човјека у Христу који прије четрнаест година (или у тијелу, не знам; или осим тијела, не знам: Бог зна) би однесен до трећег неба.

3. *И* знам за таковог човјека (или у тијелу, или осим тијела, не знам: Бог зна)

4. Да би однесен у рај, и чу неисказане ријечи којих човјеку није слободно говорити.

5. Тијем ћу се хвалити, а собом се не ћу хвалити, већ ако слабостима својима.

6. Јер кад би се и хтио хвалити, не бих био безуман, јер бих истину казао; али штедим да не бих ко више помислио за мене него што ме види или чује што од мене.

7. И да се не бих понио за премнога откривења, даде ми се жалац у месо, анђео сотонин, да ме ћуша да се не поносим.

8. Зато трипут Господа молих да одступи од мене.

9. И рече ми: Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује са свијем. Даклем ћу се најслађе хвалити својим слабостима, да се усели у мене сила Христова.

10. За то сам добре воље у слабостима, у ружењу, у невољама, у прогоњењима, у тугама за Христом: јер кад сам слаб онда сам силан.

11. Постадох безуман хвалећи се: ви ме натјерасте; јер је требало да ме ви хвалите; јер ни у чему нијесам мањи од превеликијех апостола, ако и јесам ништа.

12. Јер знаци апостолови учинише се међу вама у сваком трпљењу, у знацима и чудесима и силама.

13. Јер шта је у чему сте мањи од осталијех пркава, осим само што вам ја сам не досадох? Баци те на мене ову кривицу.

14. Ево сам готов трећи пут да вам дођем, и не досађујем вам; јер не тражим што је ваше него вас. Јер дјеца нијесу дужна родитељима и мања тећи него родитељи дјеци.

15. А ја драговољно потрошићу и бићу потрошен за душе ваше, ако и љубим ја вас одвише, а ви мене мање љубите.

16. Али нека буде, ја не досадох вама, него лудав будући добих вас пријеваром.

17. Еда ли вас што закидох преко кога од онијех које слах к вама?

18. Умолих Тита, и с њим послах брата: еда ли вас Тит што закиде? Не ходисмо ли једнијем другом? не једнијем ли стопама?

19. Мислите ли опет давам се одговарамо? Пред Богом у Христу говоримо, а све је, љубавни, за ваше поправљање.

20. Јер се бојим да кад по чем дођем не ћу вас наћи какове хоћу, и ја ћу се наћи вама какова ме не ћете: да како не буду свађе, зависти, срдње, пркоси, опадања, шаптања, надимања, буне:

21. Да ме опет кад дођем не понизи Бог мој у вас, и не усплачѐм за многима који су прије сагријешили и нијесу се покајали за нечистоту и курварство и срамоту, што починише.

Г Л А В А XIII.

Ово трећи пут идем к вама; у устима два или три свједока остаће свака ријеч.

2. Напријед казах и напријед говорим како у вас бивши други пут, и сад не будући код вас пишем онима који су прије сагријешили и свима осталима да ако дођем опет не ћу поштедјети.

3. Јер тражите да искушате Христа што у мени говори, који међу вама није слаб, него је силан међу вама.

4. Јер ако и распет би по слабости, али је жив по сили Божијој; јер смо и ми слаби у њему, али ћемо бити живи с њим силом Божијом међу вама.

5. Сами себе окушајте јесте ли у вјери, сами себе огледајте. Или не познајете себе да је Исус Христос у вама? већ ако да у чему нијесте ваљани.

6. А надам се да ћете познати да ми нијесмо неваљани.

7. А молимо се Богу да ви не чините никаква

зла, не да се ми ваљани покажемо, него да ви добро чините, а ми као неваљани да будемо.

8. Јер ништа не можемо на истину него за истину.

9. Јер се радујемо кад ми слабимо а ви јачате.

А за то се и молимо Богу, за ваше савршенство.

10. За то, не будући код вас, пишем ово да кад дођем не учиним без штеђења по власти коју ми је Господ дао на поправљање а не на раскопавање.

11. А даље, браћо, радујте се, савршујте се, утјешавајте се, једнако мислите, мир имајте: и Бог љубави и мира биће с вама.

12. Поздравите један другога цјеливом светијем. Поздрављају вас сви свети.

13. Благодат Господа нашега Исуса Христа и љубав Бога и оца и заједница светотога Духа са свима вама. Амин.

Г А Л А Т И М А

ПОСЛАНИЦА

СВЕТОГА

А П О С Т О Л А П А В Л А.

Г Л А В А I.

Павле апостол, ни од људи, ни кроз човјека, него кроз Исуса Христа и Бога оца, који га васкресе из мртвијех,

2. И сва браћа која су са мном, црквама Галатијскијем:

3. Благодај вам и мир од Бога оца и Господа нашега Исуса Христа,

4. Који даде себе за гријехе наше да избави нас од садашњега свијета злога, по вољи Бога и оца нашега,

5. Којему слава ва вијек вијека. Амин.

6. Чудим се да се тако одмах одвраћате на друго јеванђелије од онога који вас позва благодаћу Христовом,

7. Које није друго, само што неки сметају вас, и хоће да изврну јеванђелије Христово.

8. Али ако и ми, или анђео с неба јави вам јеванђелије друкчије него што вам јависмо, проклет да буде!

9. Као што прије рекосмо и сад опет велим: ако вам ко јави јеванђелије друкчије него што примисте, проклет да буде!

10. Зар ја сад људе наговарам или Бога? Или тражим људима да угађам? Јер кад бих ја још људима угађао, онда не бих био слуга Христов.

11. Али вам дајем на знање, браћо, да оно јеванђелије које сам ја јавио, није по човјеку.

12. Јер га ја не примих од човјека, нити научих, него откривешем Исуса Христа.

13. Јер сте чули моје живљење некад у Чивутству, да сам одвише гонио цркву Божију и раскопавао је.

14. И напредовах у Чивутству већма од многијех врсника својијех у роду своме, и одвише ревновах за отачке своје обичаје.

15. А кад би угодно Богу, који ме изабра од утробе матере моје и призва благодаћу својом,

16. Да јави сина својега у мени, да га јеванђели-